

V. L. KONN

ESIMESED SADA
SAATUS

AJASTUETÜÜDID

Pärnu 2025

Järg raamatule „Esimesed sada. Segadus”

Toimetaja: S. Rattiste
Küljendaja ja kujundaja: Vallo Hallik

© Kõik õigused kaitstud

ISBN: 978-9916-754-37-5

Trükikoda: Arial Bold OÜ

Kirjastus Hea Tegu
www.fil.ee

PUHAS FANTAASIA.

Kes end ära tunneb, on ise süüdi.

Viiekümne esimene ...

KAHETSUSVÄÄRSELT PEREKONDLIK

Reis Rootsi kummitas meie ettevõtet veel kaua. Mart lahutas, Anne lahutas ja meie Anjutaga panime leivad ühte kappi. Tõsi, Marti-Annet ei abiellunud. Ettepaneku kokku kolida tegi Anjuta, kui me peale kosutavat pärastlõunaseksi tema Kopli liinidel asuva kolektereri diivanil pikutasime. Olin just ehmatava tõsiasjana saanud teada, et naisel on peatselt keskkooli lõpetav kasutütär, seni polnud ma ta perekonnaseisu vastu erilist huvi tundnud. Teadsin küll, et kolleeg on paar aastat minust vanem lahutatud naine, aga neiu eas lapse kohta polnud sõnagi kuulnud meie firma suurimad klatšimooridki.

Kasutütär Alla oli Anjutale jäänud päranduseks sõjaväelasest eksabikaasalt, kes vabadustuulte tormis Eestist minema lendas – sõna otsese mõttes. Mees teenis Ämaris majori auastmes hävituslendurina, oli kolinud koos tütreaga Eestisse rotatsiooni korras kaugelt Hiina piiri ääres asuvalt lennuväljalt ja ilmselt lootes end Pri-baltikas põhjalikult sisse seada, tütre eestikeelsesesse kooli pannud. Lendur oli lesk, sügavalt militaarne nii mõtteviisilt kui väljendusoskusest. Kuidas selline tegelane hella ja tormaka Anjuta südame võitis, jäi mulle arusaamatuks.

Igatahes Eesti Vabariigis võõrvägede lennuväele kohta polnud ja koos mehe kaotusega jäi Anjuta ilma ka Õismäel Astangul asuvast lendurite maja korterist. Suur oli olnud lendurist isa üllatus, kui tema armas tütar, emalt päritud pruntishuultega pisut pilusilme punapõsk keeldus Eestist ära kolimast. Eesti kooli õpilasena oli tüdruk üheksakümnendate algul kergelt teinud üsna lihtsa kodakondsuseksami, loobunud isa poolt Vene kodakondsusest ning nüüd soovis neiu ke jätkata oma elu Eesti Vabariigis. Kuna Alla oli

just saanud kaheksateist, polnud isal suurt sõnaõigust ja kapitaliste kirudes istus major oma hävitaja kabiini, ruleeris rajale ning läinud nad olidki – nii lendur kui punatäheline alumiiniumlind.

Vahelepõikena – sealsamas Ämaris, aasta peale punaväe lahkumist pakkus tuttav kinnisvaramees müüa viiekordseid paneel-elamuid hinnaga viissada krooni maja, hoones nelikümmend viis korterit. Vaatame nüüd – no mis sa ütled, üksteist krooni korter! Käisime isegi kohapeal maju vaatamas, aga paraku ei osanud me kumbki ette näha tulevast NATO lennuväebaasi samas lokatsioonis ning ostmata need lõhutud ja rüüstatud odavmajad meie poolt jäidki.

Pärast reisi kolisin paari päeva pärast oma vältimatult vajaminevad kodinad Koplisse, koer ja maja jäid Nõmmele omapäi. Käisin peale tööd Ronniga suhtlemas, tegime paarikilomeetrise sõrgiringi, andsin söögi-joogi ette – ja padavai kallima poole. Kord reede õhtul juhtus aga nii, et tööpäev jäi lühikeseks ning suguühe venis pikemaks – ärkasin Kopli korteris peale nappi uinakut ehmunud norsatusega ning sain aru, et akna taga valitseb pimedus. Olin küll hoolitsenud armsa naise eest, aga jätnud truu koera hoolitusse. Ajasin end kärmelt püsti, püksid jalga ja minek! Esikus jõudis mulle järele Anjutake, lina ümber niuete.

„Kuhu sa lähed?” nurises naine kurjakuulutaval toonil.

„Kuju,” vastasin, „koera söötma ja jalutama!”

„Sa armastad seda krantsi rohkem kui mind?” uuris Anjuta.

Mul vajus üllatusest suu lahti. Sellist Anjutat ma ei tundnud. Hakkasin naerma.

„Ole nüüd, mis jutt see selline on?”

Üritasin naist õlgadest haarata, aga ta sattus hüsteerikasse – embuse eest taganedes üritas ta mulle lahtise käega virutada. Astusin kiire sammu edasi, löögikaare sisse, naise käsivars laksas mulle vastu kukalt ning mu pea nõksatas ette just sobival, et lõug sai pihta Anjuta kulmule. Veri lippas, naine karjus ja mina jooksin vannitua vahet, et esikupõrandal kõssitavale naisele märgi käte-rätte ümber pea mässida. Paraku oli tal kulm rullis ja silm sinine, tööle ei saanud naisuke mitu päeva. Koera rahuldusime ka pärast

ära, kahekesi. Ronni tajus muidugi Anjutas konkurenti ja eriti õnnelik polnud, aga eks ta pidi leppima uue karjaliikmega – peremees ju otsustas.

Mõni nädal hiljem olin just saanud kolmekümne viieseks ja me viisime avaldused sisse. Kaks kuud ooteaega möödus kui üksainuke viiv, muheledes astusin nooriku kõrval perebüroo punasel vaibal, muheledes kandsin ta süles vanasse Volgasse, muheledes sisenesime käsikäes minu Nõmme maja hoovi, kuhu sõbrad-sugulased olid korraldanud hädapärased laud-toolid.

Pulmast kujunes ikka täiega vene värk – pruuat jõi valge kontsakingatäie viina, peigmees kaotas sõrmuse rohu sisse ja kasutütar Alla tantsis laua peal, nii et kahvatud kintsud välkusid. Anjuta magas tunnikese ja pidu läks edasi, sõrmuse leidsime kahe päeva pärast peale rohu hoolikat kammimist üles ja juba nädala pärast jättis Ronni minu kolmanda abikaasa peale haukumise.

Kolisime minu majakesse, Kopli halemaja üürikorter jäi Allale. Tüdruk lõpetas edukalt keskkooli ning kandideeris ja saigi tänu heale keeleoskusele tööle ühe Prantsuse ettevõtte Eesti filiaali. Koolis oli lisaks inglise keelele teise võõrkeelena prantsuse keel ning Allast oli juba noorena saanud valmis polüglott. Ei mingit tasatasa heljumist, üheksakümnendatel rakendati kohe vankri ette ja anti veel piitsa ka!

Kuna kuuritaolises majakeses sellise särava abikaasaga elada polnud staatusele sobiv, tellisin tuntud arhitektilt projekti. Too joonistas mõne nädalaga valmis kahekorruselise ja veel tornikesega maja, mis sobis nagu valatult Nõmme mändide alla. Üheksakümne neljanda aasta kevad oli kuum nii töö kui eraelulises mõttes. Kaalusin kaua, kas ehitada kiiresti ja kallilt või lihtsalt ja odavalt ning valisin esimese variandi. Kolisime oma vähese vara tagasi Kopli liinidele, ühes toas meie Anjutaga, teises Alla – ega suurt astumisruumi mööbli vahele ei jäänud. Nõmme kuurilaadse majakese lükkas buldooser pikali, paari päevaga kaevati kraavid, valati lintvundament ning nädalaga said püsti kergplokkidest seinad.

Nüüd tõin krundile tagasi ka Ronni, kes seni oli minu ema juures redutanud. Koer nuuskis segipööratud krunti ja vaatas mulle

küsivalt otsa – peremees, kas sa ikka tead, mida teed? Ega täpselt veel ei teadnud. Samas polnud armuim lahtunud – kui ikka naine teatab, et ta vajab meheihu vähemalt kord päevas, siis hoolimata pikkadest tööpäevadest ja väsitavatest komanderingutest ei saanud ma öösel tundide kaupa sõba silmale – narri naist üks kord, narrib naine sind üheksa korda vastu.

Remontisime toona meie esinduslaevaks olnud lainerit Georg Ots – uued kauplused ja sanitaarruumid. Kui kauplustega olime kenasti graafikus, siis tualettruumidega jäime sammukese maha ning kui tööde lepingulise lõpu päeval läks laev graafikujärgsele esimesele reisile, paigaldasid minu mehed veel vetsudes potte. Helsingisse sõitsime õnneks reisijateta, hoogtööna said umbes pooled vetsud valmis, aga tagasisõidul tungisid laeva soome naiste hordid, kes olid teel Tallinna mingile massijooksule ja nende kisa ja tänitusi pikkades vetsujärjekordades meenutan õudusega tänaseni.

Terve suve tegime väiksemaid töid ka teistel reisilaevadel: Tallink, Transestonia, Vana Tallinn, St. Patrick. Need olid üsna vanad laevad, mis vahevariandina enne suurte laevade tulekut üle lahe triikisid. Töömehed tegid tööd ka ülesõidu ajal, nädal tööd laevas ja paar päeva maal. Tasapisi said tuttavaks pagunite ja paeltega mehed – meiega õiendasid põhiliselt laevaintendandid, aga ka kaptenitega olin teretuttav.

Majaehitus edenes tänu edukale tööle laevanduses kiiresti – esimesele korrusele kolisime septembris. Valmis olid kaks tuba, köök ja duširuum. Teisele korrusele viis esialgu redel ning köögi-mööbli asemel olid mõned vanad kapid, Soomest toodud elektripliit ja külmik.

Ärkasin tol masendaval sügisööl varakult – järjekordne laev seisis Laevaremonditehase kuivdokus ja just sel hommikul pidi toimuma töömeeste vahetus: kurnatud mehed maha, värske jõud peale. Nagu ikka, panin hommikukohvi kõrvale undama vana teleka ja kruttisin Soome tekstikanali peale. Nähtu jahmatas mulle kohvi kurku. Sakutasin kärmelt unise Anjuta ärkvele:

„Estonia läks põhja, Piht pääses!”

Siiamaani on meeles see arusaamatus ja äng – no kuidas ometi? Tundsin tõiselt mitmeid laevapere hukkunud liikmeid, kõik olid

tublid inimesed. Nägin MTV hommikuuudistes ära ka kurikuulsa video ja olen siiani samal arvamusel paljude meremeestega, et ekraanil vilksatanud mees oli hiljem kadunuks tunnistatud kapten – silmad olid tema omad. Kuude kaupa ringlesid merendusringkondades kõlakad juhtunu eri versioonidest ja mina ei tundnud kedagi, kes oleks esialgset versiooni (millest hiljem kujunes ainuke ja õige) uskunud.

Tulin hilisõhtul laevaremonditehasest (kuidagimoodi tööd ikkagi jätkusid), aga kõik jutud, mis räägiti, tiirlesid juhtunu ümber. Anjutat polnud, küll aga istus köögis logiseva ajutise laua taga Alla ja laual olevasse pudelisse oli jooki jäänud alla poole.

„Ma tean, ma tean,” ütles neiu ja kiirustas kapist teist klaasi otsima.

Midagi sa ei tea, mõtlesin mornilt, kuid klaasitäiest, teisest ega kolmandastki ära ei öelnud. Jõime vaikides, üksikuid sõnu vahetades. Kus mu abikaasa oli, ei osanud ma arvata, aga eriti sellepärast ka ei muretsenud. Mobiilid olid tol ajal vaid vähestel, mina hankisin enda esimese, klaverisuuruse Alcateli küll juba kaks aastat tagasi ja nüüdne Nokia Cityman oli juba enam-vähem telefonitoru mõõtu kiloraskune jurakas.

„Süüa tahad?” uuris tüdruk vindiselt.

Raputasin pead ja rabasin tagantkätt külmikust uue pudeli. Alla tiris tooli mulle lähemale ja sidus käed mu kaela ümber sõlme. Nüüd me enam kahte klaasi ei kasutanud, jõime kordamööda ühest. Peas sumises, käed-jalad olid pehmed ja mehelikkust defioneeriv ihuliige isetahtsi kõva. Ma ei suuda siiamaani aru saada, kuidas me naise kasutütreaga (Aga kes ta siis mulle oli? Kasu-kasutütar?) voodisse vajusime. Nii palju oli minust tsipa kainemal neiuil ikka oidu peas, et tema omasse, mitte meie abieluvoodisse. Peale kiiret meelegeiteseksi olin omadega nii läbi ja kapitaalselt sassis, et jäin sealsamas, püksid rebadel, tukkuma. Alla ajas mu üles, kupatas duši alla, pesi puhtaks ja mulle tekki peale kohendades teatas silmade läikides:

„Mul on nii häbi. Sinu ees, mitte tema – minu isa endise naise ees!”

Anjuta vaarus koju vastu hommikut, mitte lihtsalt täis, aga koomaeelses seisundis. Hommikul ärkasime teineteise kaisus, tekk ja padjad põrandal laiali ning kumbki meist ei saanud aru, kas eilne hommik, päev, õhtu ja öö olid paha unenägu või mitte.

Igatahes läks elu edasi ja kui Estonia vahetusmeeskond Saksa- maalt asenduslaeva tooma läks, paluti ka minul mõned remondi- mehed kaasa saata – enne liinile minekut tuli üht-teist kõpitseda. Töömehed rääkisid, et enamus vabavahis olnud meestest esimesel ööl ei maganud – istuti laeva kõrgematele tekkidele viivatel treppi- del, nii mõnelgi päästevest juba seljas või käeulatuses.

Lõpetasime Kopli korteri üürilepingu, Allast oli palju abi meie ajutise päriselamise õdusamaks muutmisel. Samas märkasin, et Anjuta tikub kasutütrega turtsakalt käituma – eks neil mõlemal temperamenti jagus! Meeletut septembriööd ei julgenud ma mee- nutada ja need mõned kuud, mis Alla meil elas, proovisin temaga kahekesi mitte jääda.

Detsembris jõulude eel teatas kasutütar, et sai lisakursiga Peterburi Ülikooli prantsuse keelt õppima ja seda veel tööandja stipendiaadina. Alla käis kodulinna külastades alati ka meie juu- rest läbi, istus tunnikese ja ajas järjest kangemaks muutuvast eesti keeles juttu, rääkis maailmalinna muljeid. Teisel kursusel läks neiu kursavennale mehele ja kui prantslased avasid Peterburis ettevõtte filiaali, oli Alla muidugi esimene valik juhatajaks. Side Allaga meil katkes – Anjuta ei andestanud kasutütrelle vaikset, ilma pulmadeta paariminekut. Peigmeest meil ka elusuuruses näha ei õnnestunud, pildil tundus olevat sihuke kohmetu punapea.

Nii nagu tuhandetel eestimaalastel, nii pröksatas ka meie elus üheksakümne neljanda aasta septembris miski, mis jäi meid saatma kogu edasiseks eluks.

Viiekümne teine ...

HAAVATUD NAINE

Maja sai järgmise aasta suvel valmis. Töölt tulles käisin uhkelt truu majavalvuri Ronniga alati tiiru-kaks ümber müüride. Anjutaga, hoolimata tema käredest temperamendist, klappisime hästi. Üsna pea peale meie pulmi lahkus ta minu firmast ja hakkas kinnisvara- agendiks. Seegi töö vajas palju suhtlemist, teinekord ka hilisõhtuti – Tallinna kinnisvaraturg kasvas kohutava tempoga.

Avati Tallinna Börs ja mõni kuu hiljem, keset tihedat tööpäeva helistas mulle noormees pangast, kes soovitas kogu vaba raha tormiliselt tõusvale börsile paigutada ning pakkus selleks isegi laenu. Asjasse sisuliselt süvenemata kandsin mitukümmend tuhat krooni investeerimisarvele ja lasin personaalhalduril toimetada. Kolme kuu pärast oli investeerimisarvel virtuaalraha üle kahesaja tuhande. Õhinal kergitasin panuseid ja hakkasin nüüd ka ise tehingutesse sekkuma. Tundus, et TALSE kasvul pole piire, Tiina Joosut tundis kogu Eesti ning „Head ööd, mudilased” asemel oli õhtu- jutusaateks „Kapital” Eesti Televisioonis.

Kui algne investering oli kasvanud kümnekordseks, otsustasin rahaveskit kasutada elu esimese uue auto ostuks. Nagu paljudel meestel, kulges ka minul ajaarvamine autost autoni – vaat see oli siis, kui mul oli kollane Žiguli, aga seal käisime siis, kui sõitsin juba roheline Fordiga. Niimoodi see käis – üheksakümnendatel olid olu- lised ilus ja noor naine käevangus ning uus ja läikiv auto istumise all. Ostsin neljarattalise kohe välja, ei mingit liisingut!

Investeerimisarvele jäi vaid mõnikümmend tuhat – aga küll see kasvab, arvasin. Kui esimene järsk langus toimus, ostsin isegi juurde (investeerimisest teadsin küll kuldreeglit, et osta tõusvat ja müü langevat aktsiat), sest olin täiesti kindel, et peale jõnksu

allapoole tõuseb TALSE taas. Sama mõtles ilmselt enamik investoreid ja ostusurve kergitas indeksit taas tublisti, mitte küll saavutatud tasemele, aga ikkagi. Nädala pärast tuli krahh – börsimootori, peamise panga aktsia hind langes paari päevaga kümme korda. Ägasin, mis ma ägasin, aga midagi kapitaalselt hullu ka nüüd polnud, auto oli välja ostetud, maja peaaegu valmis, naine riietatud ja sõrmused sõrmes.

Töötasime endiselt soomlastega, üritasime kanda kinnitada ka Rootsisis, aga seal oli esiteks keeleprobleem ja kohalikud ärimehed tundusid olevat kangema kaelaga kui soomlased. Jätkasime koostööd laevafirmaga, sain vaat et sõbraks peaintendandiga, kel kodus Soomes naine ja siinpool lahte eestlannast pruut. Tegime firmaga tema pruudi ühetoalises korteris kerge remondi ja järgnev aasta oli tööde poolest mureta – laineritel juba kõpitsemist jagus! Kui juhtusime laeval koos üle sõitma, käristas Juho välja, kuigi rahalises mõttes laeval jookide-söökide ostmine mind enam vaeseks ei teinud, kaugel sellest. Isegi messis ei viitsinud einet võtmas käia, ikka restoranis!

Kord kohtasin laeval klassivenda, kes lahja õlleklaasiga baaris konutas. Mul oli juba hoog sees ja nagu muuseas paar klaasi konjakit koos kummutada polnud probleem. Huko rääkis, et sai ämmalt päranduseks maatüki Viimsis, aga tühjalt, ilma detailplaneeringu ning kommunikatsioonideta on seda keeruline müüa. Sealsamas kolmanda klaasi taga leppisime kokku, et kui taas kodumaal, saame tühermaal kokku ja arutame asja. Raha mul ju pangas veel natuke oli ning krediidi ajalugu laitmatu – ei ühtegi laenu, seega ka mitte krediidilepingu rikkumisi.

Kui üheksakümnendate algul oli liinilaevadel enamasti soomlastest personal, siis nüüd hakkas seltskonda tilkuma ka eesti soost inimesi, eelkõige teenindava personali sekka. Juhtkonnas olid ikka veel peamiselt sõbralikud soomlased. Kui me kolleeg Väinoga hetkeüü ajal Helsingi äärelinna automüügiplatsilt imeodava kergveoka ostisime ja ehku peale sadamasse sõitsime, et ehk saab ülesõiduks pileti, oli kassaluugi juures koogutades üllatus suur. Laevaintendant Lasse oli meid näinud järjekorras seismas ja vabapileti juba

kassasse saatnud. Eks sai Lassele muidugi napsi ja tema naiselelastele Kalevi šokolaade küll ja veel tassitud. Imeodava veoka saladus lahenes juba kolmandal kasutuspäeval – mootoris pröksatas nukkvõll ja uue leidmine ning paigaldus läks maksma pea ostetud auto hinna.

Järjekordset laeva, sedapuhku mitte Tallinn-Helsingi liinile, remontisime Kotka kuivdokis. Töö oli uus – ses mõttes, et konkreetse pörandavalu kuivseguga polnud me varem töötanud. Küll tikkus vastvalatud pörand lõhki kuivama, küll jäi segu pehmeks. Lõpuks tõi intendant laeva ühe kohaliku remondikolli, kes rippus vuntside alt kobises, et metallist aluspind peab olema mitte lihtsalt puhas, aga läikima käitatud. Koll sai oma „Viru kange“ kätte ja tööd hakkasid sujuma. Ma olin ju töid pakkudes aluseks võtnud üksnes ajalehereklaamid, sest internet küll juba oli, aga paljud firmad ei Soomes, rääkimata Eestist, veel hinnakirju ega suurt midagi konkreetset netis ei kajastanud. Minugi firma koduleht sisaldas vaid üldist infot ja tungivat kutset huvi korral ikka helistada.

Kui leping sai vormistatud ja hakkasime hankijaga asjatama, selgus tõsiasi, et ajalehereklaami hinnanumber ning hulgiostu hind erinesid ca kolm korda – saime selle töö eest korraliku kasumi. Kasumit kulutama ja ühtlasi töömeestele palka välja maksma sõitsin koos kassapidaja-asjaajajaga, kelle olin peale Anjuta firmast lahkumist üle löönud kursavenna kontorist. Lisaks üsna korralikule kroonipalgale premeerisin kontoritöötajaid ka Soome reisidega, mis olid küll enamasti tööga seotud. Üheksakümnendate keskel oli üle lahe reisimine ikka veel üsna oodatud sündmus. Päevarahaks sada marka muidugi ka!

Ülesõiduks oli mul alati kajut. Kui saadaval oli ülateki kajut, siis ikka merevaatega, aga kui juhtus laev täis olema ja maksujõulised reisijad peal, siis lihtinimese oma, aknata. Sel korral nii oligi. Minu jaoks oli ülesõit juba nii tavaline, et vedelesin tülpinult kajutis ja kolleeg Ülle kolis laevas ringi. Ärkasin kergest tukastusest uksekolksu peale – oligi aeg kuuendale tekile ronida, kus kindlasti juba rahutu mass tungles.

Lukustasin rahakohvri taas randme külge ning jäin koridoris seinale nõjatudes Üllet ootama. Kobasin taskus kohvrivõtit, et seda

turvalisuse kaalutlustel kassapidajale anda, kes kah nüüd koridori jõudnult mu kõrval ootas ning teise käega tõmbasin kajutiukse kinni. Uks miskipärast ei lukustunud, tõmbasin tugevamini ja kuulsin Üllet karjatamas – ta seisis, põial metallist uksepiida ja ukselehe vahele pigistatud, näost punane ja silmist purskumas pisarad.

Neiuke laeva infoletis sidus sinipunase pöidla kinni, kohe hakkas sideme alt verd immitsema. Trüginis Üllet järele lohistades rahvamassist läbi, passikontrolli järjekorrast mööda ja piirivalvurile näppu näidanult pääsesime mõne minuti pärast tänavale. Helsingi Ülikooli haigla polnud kaugel, traumapunkti leidsime kohe üles – vaid kaks trammipeatust. Kaua järjekorras ootama ei pidanud, kolleeg pidas end vapralt ülal.

Esimene küsimus, kui selgus, et oleme kohaliku haigekindlustusega eestlased, oli meie finantsvõimekuse asjus. Olin rahakohvri täiesti unustanud ja kui see poleks terasketiga ümber randme aheldanud, oleksin selle küll vist trammijätnud. Kinnitasin raha olemasolu ning poole tunniga olid uuringud tehtud ja Ülle põial pesapallikurika suuruseks plaasterdatud. Luu polnud katki, küüs eemaldati ja kinnitati, et kasvab uus. Valuvaigisteid sai ka. Kui kassast arve kahesaja marga haiglakulude hüvitamiseks saime, arvasin, et lääne meditsiin on ikka kuradi kallid – pool tundi ja kakssada marka!

Jalutasime rongijaama ning tunnikese pärast olime Kotkas, remonditava laeva mugavas kajutis. Töömehed käisid riburada raha saamas, imetlesid Ülle põialt ning kobisid uue tööpäeva ootuses oma kajutitesse. Proovisin tellisesuuruse Nokiaga paar korda Anjutale helistada, aga ühendust ei saanud – vist summutas laevakere jõuetu NMT-signaali, aga ehk oli üheksakümnendate keskel Eesti võrk veel nõrgavõitu.

Oleksin võinud juba ammu oma kajutisse minna, aga süütunne juhtunu pärast hoidis mind Ülle kajutis ja tasahilju lootsin, et too suigub ning siis saan ka kotile minna. Kassapidaja põsed hõõgusid, pidasin seda palaviku tunnuseks, aga Ülle teatas ühtäkki täiesti terve häälega:

„Kas džinni on veel?”

Olime tõesti timminud pea pool pudelit kadakaviina, aga teine pool oli ju ka täiesti kasutuskõlblik. Haavatuga ma vaidlema ei

hakanud ja kui pudel tühjaks sai ning Ülle teatas, et ta teab küll, et mul on naine, aga temal pole meest – sain õkva aru, mida mees haavatud naisega tegema peab, et too haavunult ei ärkaks.

Ega me eriti rapsida saanud ning kui kesköö paiku ikkagi oma kajutisse hiilisin, ei kohanud ma õnneks ühtegi töömeest. Alles hommikul hakkasin mõtlema, kas ja kuidas meie edasine koostöö sujub. Aga polnud hullu, põial paranes, küüs kasvas uus ning sõitsime veel mitu korda sama liini – õnneks mitteresultatsiivsel!

Resultatiivsust üritas saavutada Helsingi raviautus, kes minu jaoks suure üllatusena saatis raviarve summas kaks tuhat ja midagi marka. Selgus, et haiglas makstud kakssada oli üksnes visiiditasu! Kui esimese saadetise kaaskiri oli viisakas, siis ajapikku muutus toon kurjemaks ja paari kuu pärast tuli jõnk kiri juba ilma arveta ning võlgnikku informeeriti, et olen kantud musta nimekirja ning eluski enam Soome ei pääse. Kui peatselt uut tööviisat taotlesin, süda pisut värises sees, aga mingeid takistusi ei ilmnunud ning ka oodatud viisavabadus Soomega oli mõne kuu pärast tõsiasi.